

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

PAUL OF BURGOS IN LONDON.

A FEW weeks before his lamented death, Professor David Kaufmann communicated to me an annotated copy of the famous Purim letter written by Solomon Levi, afterwards known as Paul, Bishop of Burgos. As Prof. Kaufmann wrote to me, the text of this letter has hitherto been printed from incorrect MSS., and this one, though not perfect, is fully worthy of reproduction.

In a short paper which I published in the second volume of the *Transactions of the Jewish Historical Society*, I took the view that the letter was written in London before Solomon Levi's conversion to Christianity. Of this there can now be no doubt, for the superscription of this text finally settles the point.

Prof. Kaufmann suggested to me that Solomon Levi, who filled a post at the court of Juan I of Castile, may have come to London with the embassy charged with receiving at the English court, and then escorting, the wife of Henry III—the youthful heir of the throne of Castile after the death of Juan I in 1390. Henry III's bride was Catherine of Lancaster, daughter of John of Gaunt, and of Constance, daughter of Pedro the Cruel of Castile. The tone of Solomon's letter quite fits in with the assumption that he was in London on state affairs, and, on the other hand, there is no circumstance that seems to make the theory difficult to uphold.

The writer distinctly states that he had been or was still a prisoner. This may have occurred in 1385, after the battle of Aljubarrota in that year, when Juan I was defeated. Solomon Levi may have been then captured, and afterwards released. His reference to his captivity

may not mean that he was a prisoner in England. One may, however, hazard the suggestion that Solomon may have become acquainted with Englishmen, that his family originally lived in England before the expulsion in 1290, and that he was drawn to visit the country. He was then thrown into prison, and found an escape (*after* writing his Purim Letter) by accepting baptism in 1390 (J. Ch. Wolf, *Bibl. Hebr.*, III, 899).

At all events, we may now regard it as certain that this famous man was a visitor to England in the last decades of the fourteenth century. He was certainly still a Jew when he penned the epistle in London. The letter is moreover of distinct literary merit, and is a worthy addition to the scanty list of compositions written in Hebrew in this country before the seventeenth century.

I publish it now, not only for its intrinsic value, but as a memorial of the interest always shown by Prof. Kaufmann in Anglo-Jewish history. I have also made use of some of his notes. The copy used below was written in Spain. In the fragmentary MS. from which it is taken, the opening piece is the epistle of Jedaiah of Beziers to R. Solomon ben Addereth.

The following is an analysis of the contents of this curious epistle. Little could the writer have anticipated that he would one day, and that not distant, become a bitter foe of the people from which he sprang, and that the honoured friend whom he was greeting would perish at the stake through the machinations of his correspondent!

Letter sent from England by the Bishop of Burgos—named formerly in Israel Don Salmon the Levite—to R. Meir Alguadez, at the time when Don Salmon the Levite was staying in England.

(The printed texts of the Letter, for which see *Israelitische Letterbode*, X, pp. 81 sq., and Dr. Harkavy's publication in היקב for 1894, have מעיר לונדריש. The version now published leaves no doubt that London is meant, though Prof. Grätz, *Geschichte*, ed. 3, vol. VIII, p. 83, note 1, queried this.)

When God made me wander from my father's house, and I was cast into prison, many terrible experiences were mine. (Prof. Grätz saw

in the first phrase a reference to the writer's conversion to Christianity. But the expression *הערתו אוחי*, taken from Genesis xx. 13, simply alludes to a departure from home. It is used in this sense e.g. by Leo di Modena in his letter to Menachem Raba, see *בית מועד*. Compare also *Ben Chananja*, IX, 214 and *Israelitische Letterbode*, III, 103, no. 222.) Separated from the company of Israelites, I could not fulfil the duties incumbent even upon the individual, such as those that require the use of wine for Kiddush and Habdala, at the entry and departure of the Sabbath. To-day I am unable to drink deep, as one ought to do on Purim. As on yesterday, the fast-day, so to-day, I can say Yes and No at the right places; I can bless Mordecai and curse Haman. My senses retain their nicety, I can discern between white and blue even at a bowshot's distance; my sense of touch too is normal. Alas for such a Purim!

(Then follows a metrical song in praise of wine and in lament for his own enforced abstinence.)

On the days set apart for gifts, when the witchery of wine should hold sway, friends are afar, and no poor are nigh to receive my offerings—now turn I to the oldest friend, wine, for which since the world began no substitute could be found. Only because wine failed did the generation of the flood sink in water. But that Noah, the re-founder of the world, had planted a vine, still would mankind be sunken in water. But this friend has left me, and my soul has gone out with him. Joy has fled from my table, the sun of my meal is under a cloud. Only its memory remains.

The thought comes to me of those merry throngs who are to-day joyously celebrating the feast in Burgos, whither men come from far and near. (There was a famous Scroll of the Law at Burgos which was the object of pilgrimage. See R. Menachem Meiri's notice in *פריית ספר*, S. Sachs, *Cat.*, Ginsburg, p. 44.) There, poor and rich linger long over their wine, which flows from bowl and cask; all tongues are loosed, incoherence prevails, and a wild scene of mingled love and rage ensues. But me, alas, wine has left solitary, and I have declared: Never more will I name the traitor on my lips! But the memory of the day is too strong for my resolve. Another wine enflames my soul, and unlocks my lips. The sleep of separation which has been called more than a sixtieth part of death passes off, and, taking courage from that other wine, the Law, I will sing of the wine which I cannot enjoy.

(Then in twenty-four apt stanzas, which display considerable poetical power, the writer sings the praise of wine, as revealed in the history of Israel. Each stanza has three rhymed lines followed by a cleverly chosen text from scripture in which allusion is made to wine. The

first eleven stanzas contain the acrostic **אני שלמה הלוי**. Although the copyist has marked the initials of the remaining verses, they do not appear to form any further acrostic.)

The greatest events in human and in Jewish history, says the poet, are consecrated by institutions in which wine is employed. The Sabbath, reminiscent of Creation, is honoured by wine in the Jewish ritual. The salvation from the flood was marked by Noah's plantation of a vine. When Abraham bore Isaac to the altar, full sure the libation of wine was duly made. At the service in commemoration of the Exodus, four cups of wine occupy a chief place. On Purim, wine plays its highest rôle. The verses terminate with a prayer for the restoration of Israel, when the wine of Judah will once more be enjoyed, and the redeemed people will praise God's love even above the praises of wine.

A singer of the songs of the Lord in a strange land, he writes this epistle to his flesh and blood, his friend and brother (Meir Alguadez), that it may be seen that not by wine alone is the drunkard made drunk.

Grätz regarded this composition as a satire. But it is a genuine expression of medieval Judaism. Its exaggeration of the virtue of wine-drinking on Purim—a characteristic foil to the general sobriety of the Jew—its warm love of the ceremonies, its quaint association of piety with the joys of the table, its mystic delight in the beneficence of God as shown in his gift of wine, its total lack of overstrained asceticism, its playful seriousness, its sane humour—all these qualities stamp the letter as the work of a man still imbued with the sentiments of the medieval Rabbis.

I. ABRAHAMS.

טופם כתב ששלח איל אופשפו די בורגש שמו לפנים בישראל דון
שלמון הלוי שלחה מאינגלה טירה להחכם הרב הגדול מאור הגולה דון
מאיר אלודיש ז"ל זה היה בזמן שדון שלמון הלוי היה עומד באינגלה טירה
עם הראינשי (?) ומשם שלח לו הכתב

אשא עיני אל ההרים מאין יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו למראית
העין ואחר ישתה הנזיר יין • החכם הרב ר' מאיר אלודיש ירום הורו וכבודו •

כאשר התעה אותי אלים מבית אבי ועוני גרשוני מהסתפח על נחלת אבותי ומקום אשר אסירי המלך אסורים שמו אותי בבור • לבי ראה הרבה קורות נוראות גם בעיני יפלא הכילם • בכלי כמהו כטפח שוחק בהקפו ורחבו וכל רוח אין בקרבו • וכל זה אינו שוה לי בכל עת אשר אני רואה • מה שתשיג לנפשי העגונה מהחסרון וההפסד בשלמות המצות הראויות לתת לה • מבית המלך יי צבאות שמו בסוד ישרים ועדה לשבתי בדד מחוץ למחנה שכינה ליה וישראל ואף במצות יחיד שאדם דש בעקביו בכרכות הטעונות כוס קדשא דבי שמשי ואבדלתא לא זכיתי לב יודע כמה זמנין חביבא לי חמרא ואקדש אריפתא • והן עוד היום גדול יום משתה ושמחה • ליהודים הפרזים אין לאל ידי לצאת ידי חובתי אבסומי בפוריא • וכל היום הכשר הזה בדעתי אתיישב להשיב על הן הן ועל לאו לאו וכאתמול ביום צום אברך מרדכי והמן ארור • ואקרא נא גם לחושי והנם עמי כאתמול גם שלשום ועיני הרואות בין תכלת ללבן הרחק כמטחוי קשת • מי ומי יעמוד אכיר מראהו דממה וקול אשמע • בחכי עמד טעמו ורוח פי לא נמר • ידי תכון וכל אשר תגע בצדק תשפוט החזק הוא הרפה • המעט הוא אם רב • א"כ איפה אמרתי אל לבי מה נעשה יקר וגדולה למרדכי ובמה יודע איפה היות הימים האלה נזכרים ונעשים אם לא בשנותי את טעמי וכסוס עגור כן אצפצף אדברה וירוח לי ומרגני אניח • רוחא לבסומי שכח • הנה אנכי מדבר אל לבי ותבא בי רוח • כמראה נפש יתירה הרימותי קולי ואקרא

---|---|---

לחזות בחן נותן בכוס העין
אביון למתנות ואדם אין
בו אמצאה נוחם כהרף עין
מיום ברוא תבל ויש מאין
דורות אנוש קינן ותובל קין
מבול יצורים חרבו עדין
עמו בבא היום אלי העין
שמש סעודתי סתום העין
תרתי בלבי למשוך ביין

---|---|---

ימים למתנות ומנות נועדו
רחקו מיודעי ומנותם ואין
אלו מקום כלם ידידי אפגשה
הוא דוד. תמורתו וערבו נעדרו
קדם להעדרו במים שוטפו
לולי יסוד עולם נטעו מפני
גם הוא יצאני ונפשי יצאה
שמחה וגיל מן המסכה נאסף
אף כי בזכרונו לבד אנחמה

אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבור בסך • הבאים לחקור ממסך •
אחינו כל בית ישראל המאחרים היום על היין • זה בודק שתי שורות על פני

כל המרתף • עד מקום אשר ידו מגעת • וזה שואל מחבירו כדי יין • ולא
יאמר לו הלויני • פתח בכד ומסיים בחבית ומן הראוי לנסך על גבי המזבח
גרונם יחליקון • זובחי אדם עגלים ישקון • ויפצרו בו עד בוש • אשר לא
ישמעו איש שפת רעהו • ונבלה שם שפתם גם אהבתם גם שנאתם גם
קנאתם • וכהתעות שכור עיניו יחזו את האלהים יסובבו עיר יחוגו וינועו
למסעיהם ויתגודדו כמשפטם בחרבות וברמחים עד שפך דם עליהם ואף
כי היין בוגד מנעורי גדלני וגם פה לא עשיתי מאומה • חלל בריתי בקשתיהו ולא
מצאתיהו ואמרתיו לא אוכרנו • ולא אדבר עוד בשמו • זכרו כיין הטוב מתוך
שמחת פורים בא לפני הביא בכליותי בני אשפתו ויולד בדמותו בצלמו בלבי
כאש בוערת דובב שפתי הישנים • שינת הנדוד הנותרת על אחת משישים
במיתה בערך בלתי מדבר חר"ש לאמר כי אין מספר יחליפנו וימיר אותו
עליו יאמרו המושלים באו חשבון ואביט ואין עוזר ואשתומם על המראה •
ואין סומך באשישות ואפן כה וכה וארא כי אין איש יהודי ואם רבים עתה
עם הארץ כרובם כן חטאו ומעמי אין איש אתי ותושע לי זרועי • שויתי יי
לנגדי • ופורה דרכתי לבדי • ומיין מלכות רב יינה של תורה נסכתי מלכי •
הנה נא פתחתי פי • דברה לשוני בחכי מי כמוך

אֲרֹר עוֹטָה לְהַמְצִיא נְגוּהִים
גְבוּהַ מֵעַל גְבוּהַ וּגְבוּהִים
כֹּלֵם יִרְצוּן לְחֶשֶׁקֶךָ כְּמַהִים
כִּי טוֹבִים דוֹדִיךָ מִיַּיִן

נֹטָה קוֹ אֲרִצוֹת בַּעֲצָמָה
בְּתוֹכֵם מְמַצִּיא הוּיּוֹת בַּחֲכָמָה
מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאֲדָמָה
הוֹצִיא לֶחֶם וַיַּיִן

יִצֵּר בְּצַלְמוֹ שְׂרָשֵׁי וְגוֹעֵי
בּוֹ חֲתָם פְּעֻלּוֹ אֶל רוּעֵי
וַיִּנָּה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בַּיַּיִן

שֶׁבֶת הִיא לְשִׁמְרוֹ בְּדַת נְסוּכָה
צוּה לִזְכְּרוֹ בְּשׁוֹלְחַן עֲרוּכָה
וּלְהַבְרִיל בְּצֵאתוֹ כְּהַלְכָה

גַּם בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי בְּמִשְׁתַּה הַיַּיִן

לְעִבּוּד וּלְשִׁמּוֹר אֶדָם הוֹשֵׁם בַּמִּגְרָשׁ

עֲדָנוּ וְהִחָהֵר בַּמִּצּוֹת מִפּוֹרֵשׁ

הוֹסֵת וְעֵבֶר מִצּוּהַ וְגוֹרֵשׁ

כִּנְבֵר עֵבְרוּ יִין

מִרְדֵּי הַיְקוּם וְשׁוֹטֵף בּוֹרֵם

וְתֵהִי כָל הָאָרֶץ חֵרֵם

נִמְלֵט צְדִיק וַיִּטַּע כֶּרֶם

וַיֵּשֶׁת מִן הַיִּין

הָעִיר מִמּוֹרַח אֲבֵי הַמּוֹן גּוֹיִם

קוֹרֵא בְצַדֵּק אֱלֹהִים חַיִּים

פּוֹרֵשׁ לַחֲמוֹ לְרַעֲבִים גַּם צִמְאִים

בְּלֹא כֶסֶף וּבְלֹא מַחִיר יִין

הֶקְרִיב יָחִיד בַּחֲבֵה כְּלֹלָה

וּנְחָשׁב רְצוֹנוֹ בְּתַכְלִי פְעוּלָה

וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעוֹלָה

וּנְסַכּוּ יִין

לְנוֹף יֵרֵד נִינוּ וּבֵיתוֹ

וַיִּפְרוּץ לְרֹב עַד נִלְאוּ שְׂאֵתוֹ

וַיִּתְנַכְּלוּ אוֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ

הַשּׁוֹתִים בַּמִּזְרְקֵי יִין

וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּחֲרוֹן וְעֵבֶרָה

מִלְּאֲכֵי רַעִים זַעַם וְצָרָה

וַיִּתְּנוּ הַיֶּלֶד הַיְאוּרָה

וְהַיֶּלֶדָה מִכְרָוּ בֵּינָם

וַיִּצְרֵם בְּשׁוֹעֵם שַׁחֲרוֹ אֲמוּנֵי

וַיִּאֲנְחוּ מִן הָעֲבֹדָה כִּהְנִי וְחִקְנִי

וַיִּקַּץ כִּיֶּשֶׁן יִי

כִּנְבּוֹר מִתְרוֹנֵן (ב) [מ] יִין

פֶּקֶד פִּשְׁעֵם בְּשִׁבְטֵי עֵבֶרְתּוֹ

יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ וְנִקְמַתּוֹ

וַיִּשְׁקֵם אֶת כּוֹס חַמְתּוֹ

כִּי כּוֹס בִּיד יִי וַיִּין

הִקְרַם בְּמִים אֲדִירִים אֶסֶן
 וַיּוֹצֵיאַ עִמּוֹ בִּשְׁשׁוֹן
 וּמִיּוֹן מִצּוֹלָה נוֹהֵג כְּצֶאֱן
 הִבִּיאֲנִי אֶל בֵּית הַיִּין

בְּסִינֵי צִיּוֹם הָעַם הַכְּתִיר
 וַיִּצְוֵנו עַל מִצְוֹת וּמִרְוִרִים פֶּסַחַם לְהַפְטִיר
 וּבֶאֱרָבֶע כּוֹסוֹת עֲלִילוֹתָיו לְהַזְכִּיר
 לָכֵן לַחֲמוֹ בְּלַחֲמֵי וְשֵׁתוֹ בֵּינָן

בְּגִלּוֹת עֵדָה מְדַבֵּיר וְהִיבֵל
 אֲגִנִּי לֵה שְׁמִיד אֹתָהּ נָכַל
 וְהִיא מֵרַת נֶפֶשׁ וְתַבְכָּה וְלֹא תֹאכַל
 וְשִׁכּוֹרַת וְלֹא מִיּוֹן

הִרְבֵּנוּ אֶת רִיבֵנוּ וְדִינְנוּ דָן
 הַמֶּן הוֹאִיל וְאַתָּא לִידָן
 וְעִשְׂרַת בְּנָיו לְהַרְגֵנוּ וְאַבְדָן
 הָיוּ גְבוּרִים לְשִׁתּוֹת יוֹן

שְׁוֹשֵׁן צֶהֳלָה וְלִמְדִינּוֹת הַנַּחָה
 וְנִסּוֹ יִגּוֹן וְאַנְחָה
 לְיְהוּדִים הִיתָה אֹרֵה וְשִׁמְחָה
 וְתוֹף וְחִלְלֵנוּ יוֹן

זְכֵרֵנוּ בְּסִפְרֵנוּ חֲקֵנוּ אֲצִילֵיהֶם
 קִיַּיְמוּ וְקִבְלוּ הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם
 לְקִיַּיִם אֶת יְמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה בּוֹמְנֵיהֶם
 וְגַם אֵלֶּה בֵּינָן

מְנֹת אִישׁ לְרַעְהוֹ לְהַפִּיק
 וּמִתְנֹת לְאַבְיוֹנִים לְהַעֲנִיק
 וּמִתּוֹךְ סְעוּדָה לְנַפְץ וְלִהְרִיק
 כֹּל נָבֵל יִמְלֵא יוֹן

שְׁמַח בַּחֹר כְּבִין חֲצִיר כְּעֵרְבִים
 עַל יְבֵלֵי תִירוֹשׁ יוֹל כְּטַל וְכִרְבִּיבִים
 הַלּוֹךְ אֶל בֵּית הַרְכָּבִים
 וְאַמְרַת אֵלֵיהֶם שֵׁתוֹ יוֹן

היום הזה חכמי ישראל במסבותם
 יחוגו וינעו כצפור וכל חכמתם
 וראה ועשה כתבניתם
 בכל אשר תאוו נפשך בין
 השקיפה ממעון קדשך מן השמים
 וקבץ נדודים מקן פעמים
 ויהיו בערי יהודה ובחוצות ירושלים
 בניך ובנותיך אוכלים ושותים יין
 וברצון עמך זכרה דליהם
 גורשו היום מבית מגוריהם
 ובין גויי הארצות חגים חגיהם
 בשיר לא ישתו יין
 אז יאמרו בגויים הגדול יי לעשות עם אלה
 להוציא ממסגר אסיר מבית כלא
 נודה שמך כי עשית פלא
 נזכיר[ה] דודיך מיין

נאם אשר מעין המאורע ומזמרת הארץ לאלוה עושיו נתן זמירות בלילה •
 ברן יחד ככבי בקר השר את שיר יי' על אדמת נכר • עזובה תהיה ועקרונ
 תעקר שלום רבו אך עצמו ובשרו הוא בן גילו ואחיו הגדול אשר בו יתפאר
 דורש וחוקר • משחר פניו במלי דבדיחותא לכי חלשי רבנן מגירסיהו
 במסכת נזיר ואחר נדרים • לבקר להשביח שאון המית גלי המתוכחי' לאמר
 הי מנייהו עדיף סיני או עוקר כותב ביום פורים האסור באכילה ושתיה
 המפסקת או המספקת לבעליה ועל עין המים כל הנמצא ידקר • והשתיה
 בדת להשקות את הנזירים יין • העיני האנשים ההם תנקר יפיח כזבים בו
 ישובח ולא ירחיק עדי הרוצה לשקר בעצם היום הזה מאשר חטא על
 הנפש כי תעבור במים ונראה כמיקר ולמען הודיעך כי לא על היין לבדו
 ישתכר המשתכר מנחל בדרך ישתה וישכח רישו גם במעלליו יתככר הצעיר
 שלמה הלוי תם שלי'